PABLO NERUDA

Douăzeci de poeme de iubire şi un cântec de disperare

Veinte poemas de amor y una canción desesperada

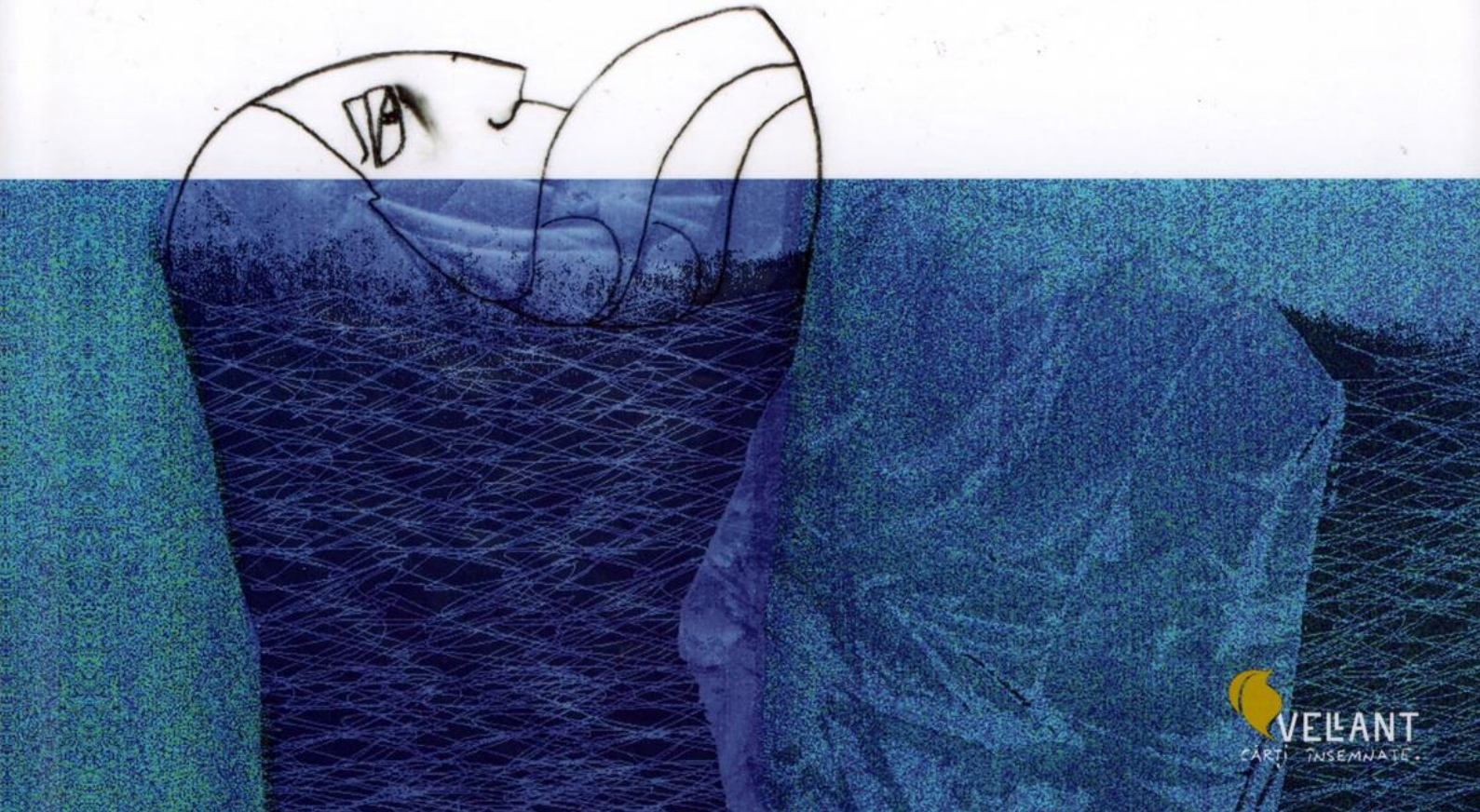

VELLANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE

PABLO NERUDA

Veinte poemas de amor y una canción desesperada
[1923-1924]

●

Douăzeci de poeme de iubire şi un cântec de disperare
[1923-1924]

PABLO NERUDA

Veinte poemas de amor y una canción desesperada

[1923-1924]

Traducción del español de
Dan Munteanu Colán
Ilustraciones de Nura El-Sayed

PABLO NERUDA

Douăzeci de poeme de iubire şi un cântec de disperare

[1923-1924]

Traducere din limba spaniolă de
Dan Munteanu Colán
Ilustraţii de Nura El-Sayed

VELLANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

Los veinte poemas

Cele douăzeci de poeme

1.

Cuerpo de mujer, blancas colinas, muslos blancos,
te pareces al mundo en tu actitud de entrega.
Mi cuerpo de labriego salvaje te socava
y hace saltar el hijo del fondo de la tierra.

Fui solo como un túnel. De mí huían los pájaros
y en mí la noche entraba su invasión poderosa.
Para sobrevivirme te forjé como un arma,
como una flecha en mi arco, como una piedra en mi honda.

Pero cae la hora de la venganza, y te amo.
Cuerpo de piel, de musgo, de leche ávida y firme.
Ah los vasos del pecho! Ah los ojos de ausencia!
Ah las rosas del pubis! Ah tu voz lenta y triste!

Cuerpo de mujer mía, persistiré en tu gracia.
Mi sed, mi ansia sin límite, mi camino indeciso!
Oscuros cauces donde la sed eterna sigue,
y la fatiga sigue, y el dolor infinito.

1.

Trup de femeie, coline albe, albe coapse,
semeni cu lumea în gestul tău de dăruire.
Trupul meu de plugar sălbatic te străpunge
şi face să răsară pruncul din adâncul gliei.

Singur eram ca un tunel. Fugeau de mine păsările
şi pătrundea în mine noaptea cu forţa ei invadatoare.
Ca să îmi supravieţuiesc te-am făurit ca pe o armă,
ca pe-o săgeată pentru arcul meu, ca pe o piatră pentru praştie.

Dar bate ceasul răzbunării, şi te iubesc.
Trup de piele, de licheni, de lapte lacom şi pietros.
Ah cupele pieptului! Ah ochii absenţei!
Ah trandafirii pubisului! Ah glasul tău molcom şi trist!

Trup de femeie-a mea, voi continua să mă dăruiesc ţie.
Setea mea, dorinţa mea nemărginită, calea mea nehotărâtă!
Albii întunecate unde sălăşluieşte-n continuare veşnica sete
şi continuă truda, şi durerea nesfârşită.

2.

En su llama mortal la luz te envuelve.
Absorta, pálida doliente, así situada
contra las viejas hélices del crepúsculo
que en torno a ti da vueltas.

Muda, mi amiga,
sola en lo solitario de esta hora de muertes
y llena de las vidas del fuego,
pura heredera del día destruido.

Del sol cae un racimo en tu vestido oscuro.
De la noche grandes raíces
Crecen de súbito desde tu alma,
y a lo exterior regresan las cosas en ti ocultas,
de modo que un pueblo pálido y azul
de ti recién nacido se alimenta.

Oh grandiosa y fecunda y magnética esclava
del círculo que en negro y dorado sucede:
erguida, trata y logra una creación tan viva
que sucumben sus flores, y llena es de tristeza.

2.

În flacăra-i mortală te-nvăluie lumina.
Absentă, palidă îndurerată, stai aşa
în faţa vechilor elice ale crepusculului
ce se învârte în jurul tău.

Mută, prietena mea,
singură în singurătatea acestui ceas al morţii
şi plină de vieţile focului,
pură moştenitoare a zilei distruse.

Din soare cade un ciorchine pe rochia ta neagră.
Rădăcinile groase ale nopţii
răsar pe neaşteptate din sufletul tău,
şi se întorc în exterior ascunsele lucruri din tine,
aşa încât un palid popor albastru
din tine se hrăneşte nou-născut.

Oh magnifică şi fecundă şi magnetică sclavă
a cercului ce se formează în negru şi-auriu;
mândră, încearcă şi dă naştere unei creaţii atât de vii
încât florile ei se sting şi o învăluie tristeţea.

3.

Ah vastedad de pinos, rumor de olas quebrándose,
lento juego de luces, campana solitaria,
crepúsculo cayendo en tus ojos, muñeca,
caracola terrestre, en ti la tierra canta!

En ti los ríos cantan y mi alma en ellos huye
como tú lo desees y hacia donde tú quieras.
Márcame mi camino en tu arco de esperanza
y soltaré en delirio mi bandada de flechas.

En torno a mí estoy viendo tu cintura de niebla
y tu silencio acosa mis horas perseguidas,
y eres tú con tus brazos de piedra transparente
donde mis besos anclan y mi húmeda ansia anida.

Ah tu voz misteriosa que el amor tiñe y dobla
en el atardecer resonante y muriendo!
Así en horas profundas sobre los campos he visto
doblarse las espigas en la boca del viento.

3.

Ah nesfârşită întindere de pini, zgomot de valuri ce se sparg,
domol joc de lumini, clopot solitar,
asfinţitul căzându-ţi în ochi, iubito,
cochilie pământească, pământul cântă-n tine!

În tine cântă râurile şi sufletul meu fuge cu ele
cum doreşti tu şi unde vrei tu.
Arată-mi drumul cu arcul tău de speranţă
şi delirând voi slobozi stolul meu de săgeţi.

În jurul meu văd mijlocul tău de ceaţă
şi tăcerea ta îmi încolţeşte orele hăituite,
şi în tine cu braţele tale de piatră transparentă
sărutările mele ancorează şi cuib îşi face umeda dorinţă.

Ah glasul tău misterios pe care dragostea îl face să bată
ca un clopot în amurgul răsunător şi muribund!
Aşa am văzut în orele adânci în lanuri
cum se apleacă spicele în gura vântului.

4.

Es la mañana llena de tempestad
en el corazón del verano.

Como pañuelos blancos de adiós viajan las nubes,
el viento las sacude con sus viajeras manos.

Innumerable corazón de viento
latiendo sobre nuestro silencio enamorado.

Zumbando entre los árboles, orquestal y divino,
Como una lengua llena de guerras y de cantos.

Viento que lleva en rápido robo la hojarasca
Y desvía las flechas latientes de los pájaros.

Viento que la derriba en ola sin espuma
y sustancia sin peso, y fuegos inclinados.

Se rompe y se sumerge su volumen de besos
combatido en la puerta del viento del verano.

4.

E dimineaţa de furtună plină
în inima verii.

Ca bătaie luându-şi rămas bun fâlfâie norii,
vântul îl scutură cu mâinile lui călătoare.

Infinita inimă a vântului
bătând peste tăcerea noastră îndrăgostită.

Vuiet printre copaci, orchestral şi divin,
ca o limbă încărcată de războaie şi de cânturi.

Vânt ce poartă în furt grăbit frunzele uscate
şi abate săgeţile latente ale păsărilor.

Vânt ce o doboară în val fără de spumă
şi de substanţă fără greutate, şi focuri aplecate.

Ne frânge şi se scufundă noianul său de sărutări
conţinut la porţile vântului de vară.

Cuvintele mele
se subţiază uneori
ca urmele pescăruşilor pe plajă.

5.

Para que tú me oigas
mis palabras
se adelgazan a veces
como las huellas de las gaviotas en las playas.

Collar, cascabel ebrio
para tus manos suaves como las uvas.

Y las miro lejanas mis palabras.
Más que mías son tuyas.
Van trepando en mi viejo dolor como las yedras.

Ellas trepan así por las paredes húmedas.
Eres tú la culpable de este juego sangriento.

Ellas están huyendo de mi guarida oscura.
Todo lo llenas tú, todo lo llenas.

Antes que tú poblaron la soledad que ocupas,
y están acostumbradas más que tú a mi tristeza.

Ahora quiero que digan lo que quiero decirte
para que tú las oigas como quiero que me oigas.

5.

Pentru ca tu să mă auzi
cuvintele mele
se subţiază uneori
ca urmele pescăruşilor pe plajă.

Colier, clopoţel beat
pentru mâinile tale gingaşe ca strugurii.

Şi privesc îndepărtate cuvintele mele.
Mai mult decât ale mele sunt ale tale.
Se caţără pe durerea mea ca iedera.

Se caţără aşa pe pereţii umezi.
Tu eşti vinovată de acest joc sângeros.

Cuvintele fug din vizuina mea întunecoasă.
Tu umpli totul, totul umpli.

Înainte de tine au populat singurătatea pe care o ocupi,
şi sunt mai deprinse decât tine cu tristeţea mea.

Acum vreau să-ţi spună ce vreau să-ţi spun
ca tu să le auzi cum vreau sa mă auzi.

El viento de la angustia aún las suele arrastrar.
Huracanes de sueños aún a veces las tumban.

Escuchas otras voces en mi voz dolorida.
Llanto de viejas bocas, sangre de viejas súplicas.
Ámame, compañera. No me abandones. Sígueme.
Sígueme, compañera, en esa ola de angustia.

Pero se van tiñendo con tu amor mis palabras.
Todo lo ocupas tú, todo lo ocupas.

Voy haciendo de todas un collar infinito
para tus blancas manos, suaves como las uvas.

Vântul zbuciumării le mai târăşte încă.
Ungherele de vise le mai doboară încă la pământ.

Aerului alte voci în vocea mea îndurerată.
Sânge de vechi guri, sânge de vechi rugăminţi.
Iubeşte-mă, iubito. Nu mă părăsi. Urmează-mă.
Urmează-mă, iubito, în acest val de zbucium.

Dar ne colorează în iubire cuvintele mele.
Îţi ocupi totul, totul ocupi.

O să fac din toate un colier nesfârşit
pentru mâinile tale albe, gingaşe ca strugurii.

6.

Te recuerdo como eras en el último otoño.
Eras la boina gris y el corazón en calma.
En tus ojos peleaban las llamas del crepúsculo.
Y las hojas caían en el agua de tu alma.

Apegada a mis brazos como una enredadera,
las hojas recogían tu voz lenta y en calma.
Hoguera de estupor en que mi sed ardía.
Dulce jacinto azul torcido sobre mi alma.

Siento viajar tus ojos y es distante el otoño:
boina gris, voz de pájaro y corazón de casa
hacia donde emigraban mis profundos anhelos
y caían mis besos alegres como brasas.

Cielo desde un navío. Campo desde los cerros.
Tu recuerdo es de luz, de humo, de enstanque en calma!
Más allá de tus ojos ardían los crepúsculos.
Hojas secas de otoño giraban en tu alma.

6.

Îmi amintesc cum erai tu ultima toamnă.
Erai bereta gri şi-erai bătăi de inimă alinate.
În ochii tăi se încăierau flăcări de-apus.
Şi-n apa sufletului tău frunze cădeau nenumărate.

De braţe tu mi te lipeşti ca planta agăţătoare
frunzele vocea-ţi adunau molcoma voce măsurată.
Rug de uimire în care setea mea ardea.
De-azur dulce zambilă pe sufletu-mi plecată.

Simt ochii-ţi cum călătoresc şi e departe toamna;
beretă gri, glasul de pasăre şi inima culcuş
spre locul unde emigrau dorinţele-mi profunde
şi vesele săruturile mi se revărsau ca jarul jucăuş.

Cer de pe o corabie. Câmp de pe coline.
Amintirea-ţi de lumină, de fum, de ape nemişcate!
În spate dincolo de ochii tăi amurgurile ardeau
Şi ţi se-nvolburau în suflet frunzele uscate.

Încovoiat în asfinţit arunc tristele mele năvoade
în ochii tăi oceanici.

7.

Inclinado en las tardes tiro mis tristes redes
a tus ojos oceánicos.

Allí se estira y arde en la más alta hoguera
mi soledad que da vueltas los brazos como un náufrago.

Hago rojas señales sobre tus hojos ausentes
que olean como el mar a la orilla de un faro.

Sólo guardas tinieblas, hembra distante y mía,
de tu mirada emerge a veces la costa del espanto.

Inclinado en las tardes echo mis tristes redes
a ese mar que sacude tus ojos oceánicos.

Los pájaros nocturnos picotean las primeras estrellas
que centellean como mi alma cuando te amo.

Galopa la noche en su yegua sombría
desparramando espigas azules sobre el campo.

7.

Încovoiat în asfinţit arunc tristele mele năvoade
în ochii tăi oceanici.

Acolo se întinde şi arde pe rugul cel mai înalt
singurătatea mea ce îşi roteşte braţele ca un naufragiat.

Fac semne roşii pe ochii tăi absenţi
ce se tălăzuiesc ca marea pe ţărmul unui far.

Ascunzi numai tenebre, femeia mea distantă,
şi din privirea ta se-iveşte uneori a spaimei coastă.

Încovoiat în asfinţit arunc tristele mele năvoade
în această mare ce cutremură ochii tăi oceanici.

Păsările de noapte ciugulesc primele stele
ce scânteiază ca sufletul meu când te iubesc.

Noaptea galopează pe iapa ei sumbră
împrăştiind spice albastre pe câmp.

8.

Abeja blanca zumbas – ebria de miel –, en mi alma
y te tuerces en lentos espirales de humo.

Soy el desesperado, la palabra sin ecos,
el que lo perdió todo, y el que todo lo tuvo.

Última amarra, cruje en ti mi ansiedad última.
En mi tierra desierta eres la última rosa.

¡Ah silenciosa!

Cierta tus ojos profundos. Allí aletea la noche.
¡Ah!, desnuda tu cuerpo de estatua temerosa.

Tienes ojos profundos donde la noche alea.
Frescos brazos de flor y regazo de rosa.

Se parecen tus senos a los caracoles blancos.
Ha venido a dormirse en tu vientre una mariposa de sombra.

¡Ah silenciosa!

8.

Albină albă zumzăi – beată de miere – în sufletul meu
şi te răsuceşti în lente spirale de fum.

Sunt deznădăjduitul, cuvântul fără ecou,
cel ce pierdut-a totul, şi totul a avut.

Ultima parâmă, foşneşte-n tine neliniştea mea ultimă.
Pe pământul meu pustiu eşti ultima roză.

Ah tăcuta mea!

Închide-ţi ochii tăi adânci. Acolo fâlfâie noaptea.
Ah dezgoleşti trupul de statuie temătoare.

Ai ochi adânci în care noaptea dă din aripi.
Braţe proaspete de floare şi poale de trandafir.

Sânii tăi sunt ca nişte cochilii albe.
A venit să se culce pe pântecele tău un fluture de umbră.

Ah tăcuta mea!

He aquí la soledad de donde estás ausente.
Llueve. El viento del mar caza errantes gaviotas.

El agua anda descalza por las calles mojadas.
De aquel árbol se quejan, como enfermos., las hojas.

Abeja blanca, ausente, aún zumbas en mi alma.
Revives en el tiempo, delgada y silenciosa.
¡Ah silenciosa!

Iată solitudinea din care tu lipseşti.
Plouă. Vântul de pe mare vânează rătăcitori pescăruşi.

Apa umblă desculţă pe străzile ude.
Din copacul acela se plâng, precum bolnavii, frunzele.

Albină albă, absentă, încă mai zumzăi în sufletul meu.
Reînvii în timp, mlădioasă şi tăcută.

Ah tăcuta mea!

Corpul tău paralel se prinde în braţele mele
ca un peşte lipit pe veşnicie de sufletul meu

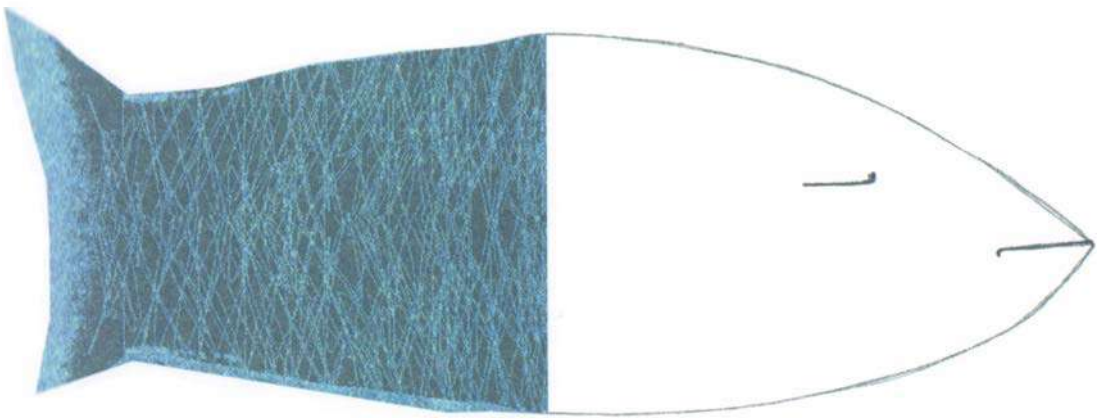

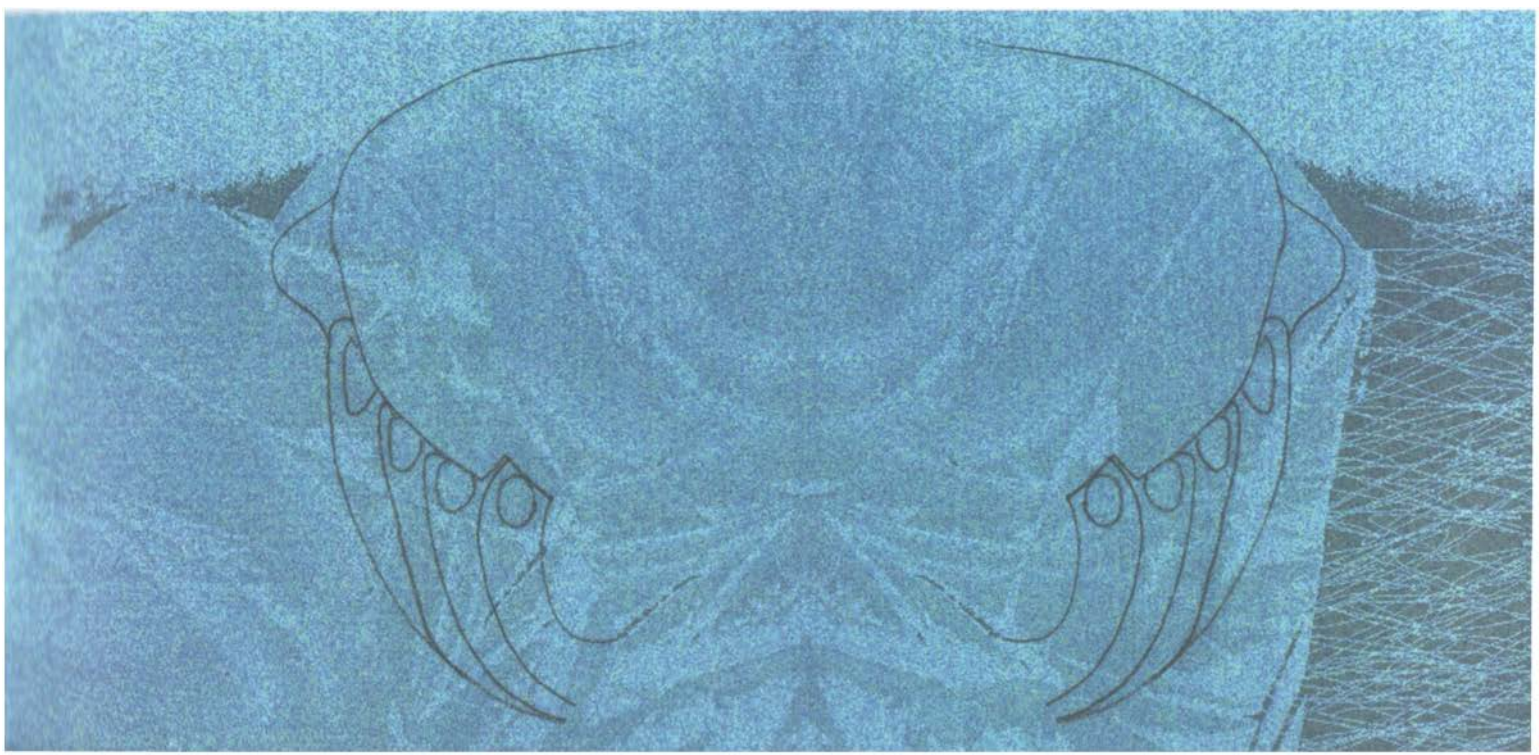

9.

Ebrio de trementina y largos besos,
estival, el velero de las rosas dirijo,
torcido hacia la muerte del delgado día,
cimentado en el solido frenesí marino.

Pálido y amarrado a mi agua devorante
cruzo en el agrio olor del clima descubierto.
aún vestido de gris y sonidos amargos,
y una cimera triste de abandonada espuma.

Voy, duro de pasiones, montado en mi ola única,
lunar, solar, ardiente y frío, repentino,
dormido en la garganta de las afortunadas
islas blancas y dulces como caderas frescas.

Tiembla en la noche húmeda mi vestido de besos
locamente cargado de eléctricas gestiones,
de modo heroico dividido en sueños
y embriagadoras rosas practicándose en mí.

Aguas arriba, en medio de las olas externas,
tu paralelo cuerpo se sujeta en mis brazos
como un pez infinitamente pegado a mi alma
rápido y lento en la energía subceleste.

9.

Beat de terebentină şi sărutări prelungi,
estiv, velierul trandafirilor îl cârmuiesc,
întors spre moartea zilei zvelte,
solida frenezie marină despicând.

Palid şi amarat la apa mea devoratoare
străbat acrul miros al climei descoperite,
încă-mbrăcat în cenuşiu şi sunete amare,
şi-un trist panaş de părăsită spumă.

Înaintez, beat de pasiuni, călare pe-unicul meu val,
lunar, solar, arzător şi rece, brusc,
adormit în gâtlejul fericitelor
insule albe şi dulci ca nişte şolduri tinere.

Tremură în noaptea umedă veştmântul meu de sărutări
încărcat nebuneşte de electrice intervenţii,
împărţit în chip eroic în vise
şi trandafiri îmbătători ce se deschid în mine.

Mai sus pe ape, în valurile de afară,
corpul tău paralel se prinde în braţele mele
ca un peşte lipit pe veşnicie de sufletul meu
iute şi-ncet în energia sub celestă.

10.

Hemos perdido aun este crepúsculo
Nadie nos vio esta tarde con las manos unidas
mientras la noche azul caía sobre el mundo.

He visto desde mi ventana
la fiesta del poniente en los cerros lejanos.

A veces como una moneda
se encendía un pedazo de sol entre mis manos.

Yo te recordaba con el alma apretada
de esa tristeza que tú me conoces.

Entonces, dónde estabas?
Entre qué gentes?
Diciendo qué palabras?
Por qué se me vendrá todo el amor de golpe
cuando me siento triste, y te siento lejana?

Cayó el libro que siempre se toma en el crepúsculo,
y como un perro herido rodó a mis pies mi capa.

Siempre, siempre te alejas en las tardes
hacia donde el crepúsculo corre borrando estatuas.

10.

Am pierdut şi acest asfinţit.
Nimeni nu ne-a văzut în seara aceasta ţinându-ne de mână
în timp ce noaptea albastră cădea deasupra lumii.

Am văzut de la fereastra mea
sărbătoarea apusului pe culmile îndepărtate.

Uneori ca o monedă
se aprindea un crâmpei de soare în mâinile mele.

Eu îmi aminteam de tine cu sufletul strâns
de tristeţea pe care o ştii.

Unde erai, atunci?
Cu ce oameni?
Rostind ce vorbe?
De ce mă cuprinde toată dragostea dintr-o dată
când mă simt trist, şi te simt departe?

A căzut cartea ce se citeşte la asfinţit întotdeauna,
şi ca un câine rănit mi-a alunecat pelerina la picioare.

Mereu, mereu te îndepărtezi serile
spre locul unde crepusculul aleargă estompând statui.

11.

Casi fuera del cielo ancla entre dos montañas
la mitad de la luna.
Girante, errante noche, la cavadora de ojos.
A ver cuántas estrellas trizadas en la charca.

Hace una cruz de luto entre mis cejas, huye.
Fragua de metales azules, noches de las calladas luchas,
mi corazón da vueltas como un volante loco.
Niña venida de tan lejos, traída de tan lejos,
a veces fulgurece su mirada debajo del cielo.
Quejumbre, tempestad, remolino de furia,
cruza encima de mi corazón, sin detenerte.
Viento de los sepulcros acarrea, destroza, dispersa tu raíz soñolienta.

Desarraiga los grandes árboles al otro lado de ella.
Pero tú, clara niña, pregunta de humo, espiga.
Era la que iba formando el viento con hojas iluminadas.
Detrás de las montañas nocturnas, blanco lirio de incendio,
ah nada puedo decir! Era hecha de todas las cosas.

Ansiedad que partiste mi pecho a cuchillazos,
es hora de seguir otro camino, donde ella no sonría.

11.

Aproape în afara cerului ancorează între doi munţi
jumătatea de lună.
Hoinară, rătăcitoare noapte, devoratoare de ochi.
Să vedem câte stele ţăndări sunt în lac.

Îmi face o cruce de doliu între ochi, fuge.
Făurărie de metale albastre, nopţi ale luptelor tăcute,
inima mea se-nvârte ca un volan nebun.
Copilă venită de-aşa de departe, adusă de-aşa de departe,
uneori privirea ei străluceşte sub bolta cerului.
Vaiete, furtună, vârtej de furie,
treci peste inima mea, fără să te opreşti.
Aduce vânt de cimitire, distruge, împrăştie rădăcina ta somnoroasă.

Smulge din rădăcini copacii mari de cealaltă parte a ei.
Dar tu, copilă luminoasă, întrebare de fum, spic.
Era cea care crea vântul cu frunze luminate.
În spatele munţilor nocturni, alb crin de foc,
ah nimic nu pot să spun! Era făcută din toate.

Tulburare ce mi-ai ciopârţit pieptul cu cuţitul,
e vremea să urmăm alt drum, unde ea să nu zâmbească.

Tempestad que enterró las campanas, turbio revuelo de tormentas
para qué tocarla ahora, para qué entristecerla.

Ay seguir el camino que se aleja de todo,
donde no esté atajando la angustia, la muerte, el invierno,
con sus ojos abiertos entre el rocío.

Furtună ce a îngropat clopotele, confuză frământare de furtuni
de ce s-o ating acum, de ce s-o întristez.

Vai să urmezi drumul ce se îndepărtează de toate,
unde nu stă la pândă angoasa, moartea, iarna,
cu ochii ei deschişi între boabele de rouă.

12.

Para mi corazón basta tu pecho,
para tu libertad bastan mis alas.
Desde mi boca llegará hasta el cielo
lo que estaba dormido sobre tu alma.

Es en ti la ilusión de cada dia.
Llegas como el rocío a las corolas.
Socavas el horizonte con tu ausencia.
Eternamente en fuga como la ola.

He dicho que cantabas en el viento
como los pinos y como los mástiles.
Como ellos eres alta y taciturna.
Y entristeces de pronto, como un viaje.

Acogedora como un viejo camino.
Te pueblan ecos y voces nostálgicas.
Yo desperté y a veces emigran y huyen
pájaros que dormian en tu alma.

12.

Pentru inima mea e de-ajuns pieptul tău,
pentru libertatea ta sunt de-ajuns aripile mele.
Din gura mea va ajunge la cer
ceea ce dormea pe sufletul tău.

În tine se află iluzia de fiecare zi.
Soseşti la fel ca roua pe corole.
Excavezi orizontul cu absenţa ta.
Veşnic în grabă ca un val.

Am spus că tu cântai în vânt
asemeni pinilor şi-asemenea catargelor.
Ca ei înaltă eşti şi taciturnă.
Şi brusc te întristezi, ca o călătorie.

Primitoare ca un vechi drum.
Te populează vocile nostalgice şi-ecouri.
Eu m-am trezit şi emigrează uneori şi fug
păsările ce în suflet îţi dormeau.

Încolţit între mare şi tristeţe.

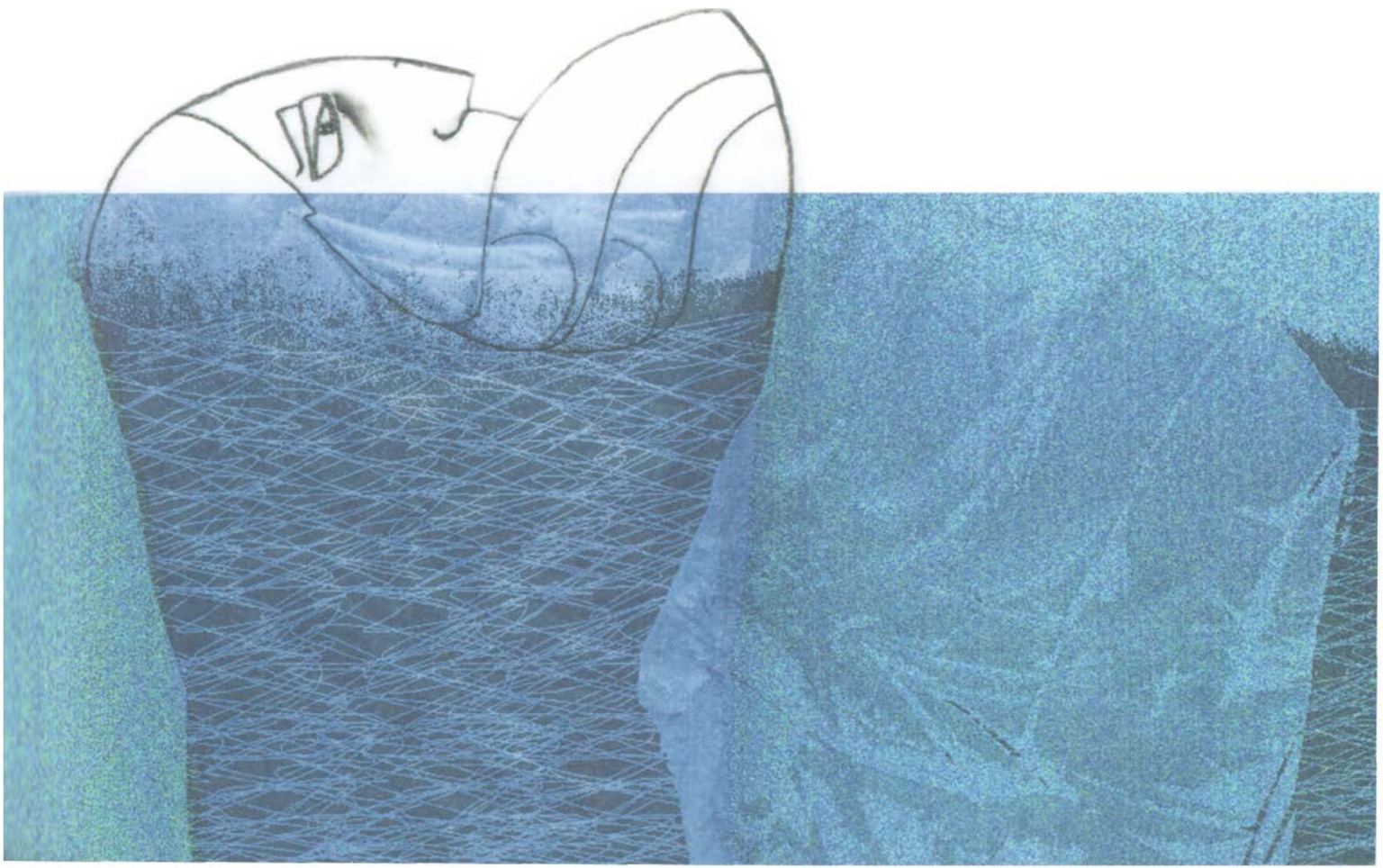

13.

He ido marcando con cruces de fuego
el atlas blanco de tu cuerpo.
Mi boca era una araña que cruzaba escondiéndose.
En ti, detrás de ti, temerosa, sedienta.

Historias que contarte a la orilla del crepúsculo,
muñeca triste y dulce, para que no estuvieras triste.
Un cisne, un árbol, algo lejano y alegre.
El tiempo de las uvas, el tiempo maduro y frutal.

Yo que viví en un puerto desde donde te amaba.
La soledad cruzada de sueño y de silencio.
Acorralado entre el mar y la tristeza.
Callado, delirante, entre dos gondoleros inmóviles.

Entre los labios y la voz, algo se va muriendo.
Algo con alas de pájaro, algo de angustia y de olvido.
Así como las redes no retienen el agua.
Muñeca mía, apenas quedan gotas temblando.
Sin embargo, algo canta entre estas palabras fugaces.
Algo canta, algo sube hasta mi ávida boca.
Oh poder celebrarte con todas las palabras de alegría.

13.

Am însemnat cu cruci de foc
albul atlas ce-i corpul tău.
Gura mea era un păianjen ce trecea ascunzându-se.
În tine, în spatele tău, temătoare, însetată.

Poveşti o să îţi spun pe mal de asfinţit,
păpuşă tristă şi gingaşă, ca tristeţea-ţi să dispară.
O lebădă, un copac, ceva îndepărtat şi vesel.
Vremea strugurilor, timpul copt şi rodnic.

Eu care am trăit într-un port de unde te iubeam.
Singurătatea străbătută de vis şi de tăcere.
Încolţit între mare şi tristeţe.
Tăcut, delirant, între doi gondolieri încremeniţi.

Moare ceva, între buze şi glas.
Ceva cu aripi pasăreşti, ceva de zbucium şi de-uitare.
Aşa cum nu poţi duce apa cu năvodul.
Păpuşa mea, de-abia au mai rămas tremurătoare picături.
Şi totuşi, ceva cântă între aceste vorbe trecătoare.
Cântă ceva, urcă ceva spre gura mea avidă.
Oh de-aş putea să te slăvesc cu toate vorbele de bucurie.

Cantar, arder, huir, como un campanario en las manos de un loco.
Triste ternura mía, qué te haces de repente?
Cuando he llegado al vértice más atrevido y frío
mi corazón se cierra como una flor nocturna.

Să cânt, să ard, să fug, ca o clopotniţă în mâinile unui nebun.
Iubirea mea duioasă, ce ţi s-a întâmplat deodată?
Când am ajuns pe vârful cel mai îndrăzneţ şi rece
inima mi se-nchide ca o floare de noapte.

14.

Juegas todos los días con la luz del universo.
Sutil visitadora, llegas en la flor y en el agua.
Eres más que esta blanca cabecita que aprieto
como un racimo entre mis manos cada día.

A nadie te pareces desde que yo te amo.
Déjame tenderte entre guirnaldas amarillas.
Quién escribe tu nombre con letras de humo entre las estrellas del sur?
Ah déjame recordarte cómo eras entonces, cuando aún no existías.

De pronto el viento aúlla y golpea mi ventana cerrada.
El cielo es una red cuajada de peces sombríos.
Aquí vienen a dar todos los vientos, todos.
Se desviste la lluvia.

Pasan huyendo los pájaros.
El viento. El viento.
Yo sólo puedo luchar contra la fuerza de los hombres.
El temporal arremolina hojas oscuras
y suelta todas las barcas que anoche amarraron al cielo.

14.

Te joci în fiecare zi cu lumina universului.
Subtilă musafiră, soseşti în fiecare floare şi în apă.
Eşti mult mai mult decât căpşoru-acesta alb pe care-l strâng
în mâini ca pe-un ciorchine zi de zi.

Cu nimeni nu te-asemeni de când eu te iubesc.
Lasă-mă între galbene ghirlande să te-ntind.
Cine-ţi scrie numele cu litere de fum printre stelele sudului?
Ah lasă-mă să-mi amintesc cum erai atunci, când încă nu existai.

Deodată vântul urlă şi izbeşte fereastra mea închisă.
Cerul e un năvod plin de peşti întunecaţi.
Aici se întâlnesc toate vânturile, toate.
Se dezbracă ploaia.

Trec în fugă păsările.
Vântul. Vântul.
Eu nu mă pot lupta decât cu forţele-omeneşti.
Furtuna învârtejeşte frunzele-nnegrite
şi dezleagă toate bărcile care aseară au amarat la cer.

Tú estás aquí. Ah tú no huyes.
Tú me responderás hasta el último grito.
Ovíllate a mi lado como si tuvieras miedo.
Sin embargo alguna vez corrió una sombra extraña por tus ojos.

Ahora, ahora también, pequeña, me traes madreselvas,
y tienes hasta los senos perfumados.
Mientras el viento triste galopa matando mariposas
yo te amo, y mi alegría muerde tu boca de ciruela.

Cuanto te habrá dolido acostumbrarte a mí,
a mi alma sola y salvaje, a mi nombre que todos ahuyentan.
Hemos visto arder tantas veces el lucero besándonos los ojos
y sobre nuestras cabezas destorcerse los crepúsculos en abanicos girantes.

Mis palabras llovieron sobre ti acariciándote.
Amé desde hace tiempo tu cuerpo de nácar soleado.
Hasta te creo dueña del universo.
Te traeré de las montañas flores alegres, copihues,
avellanas oscuras, y cestas silvestres de besos.

Quiero hacer contigo
lo que la primavera hace con los cerezos.

Tu eşti aici. Ah tu nu fugi.
Tu o să răspunzi şi ultimului meu strigăt.
Ghemuieşte-te lângă mine ca şi cum ţi-ar fi frică.
Totuşi câteodată ţi-a trecut prin ochi o umbră stranie.

Acum, şi-acum, iubito, tu mi-aduci caprifoi,
şi parfumaţi îţi sunt şi sânii.
În timp ce vântul trist ucide fluturi galopând
eu te iubesc, şi bucuria-mi muşcă din gura ta de prună.

Cât te-ar fi durut să te obişnuieşti cu mine,
cu sufletul meu solitar şi sălbatic, cu numele meu pe care toţi îl izgonesc.
Am văzut de atâtea ori luceafărul arzând pe când ne sărutam pe ochi
şi cum deasupra noastră se desfăceau apusurile în uriaşe evantaie.

Cuvintele mele au plouat peste tine mângâindu-te.
Am iubit de multă vreme trupul tău de sidef însorit.
Ba chiar te cred stăpâna universului.
O să-ţi aduc din munţi flori vesele, şi campanule,
negre alune, şi coşuri de nuiele pline de săruturi.

Vreau să fac cu tine
ce face primăvara cu cireşii.

15.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente,
y me oyes desde lejos, y mi voz no te toca.
Parece que los ojos se te hubieran volado
y parece que un beso te cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de mi alma
emerges de las cosas, llena del alma mía.
Mariposa de sueño, te pareces a mi alma,
y te pareces a la palabra melancolía.

Me gustas cuando callas y estás como distante.
Y estás como quejándote, mariposa en arrullo.
Y me oyes desde lejos, y mi voz no te alcanza:
Déjame que me calle con el silencio tuyo.

Déjame que te hable también con tu silencio
claro como una lámpara, simple como un anillo.
Eres como la noche, callada y constelada.
Tu silencio es de estrella, tan lejano y sencillo.

15.

Îmi placi când nu vorbeşti pentru că parcă eşti absentă,
şi mă auzi din depărtare, şi glasul meu nu te atinge.
Pare că ochii tăi şi-ar fi luat zborul
şi pare că o sărutare ţi-ar fi închis gura.

Cum toate lucrurile sunt pline de sufletul meu,
te naşti din lucruri, plină de sufletul meu.
Fluture de vis, semeni cu sufletul meu,
şi semeni cu vocabula melancolie.

Îmi placi când nu vorbeşti şi eşti parcă distantă.
Şi pare că te plângi, fluture gângurind.
Şi mă auzi din depărtare, şi glasul meu n-ajunge pân' la tine;
lasă-mă să tac cu tăcerea ta.

Lasă-mă să-ţi vorbesc tot cu tăcerea ta
luminoasă ca un felinar, simplă ca un inel.
Eşti precum noaptea, tăcută şi-nstelată.
Tăcerea ta e stelară, atât de depărtată şi de simplă.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente.
Distante y dolorosa como si hubieras muerto.
Una palabra entonces, una sonrisa bastan.
Y estoy alegre, alegre de que no sea cierto.

Îmi placi când nu vorbeşti pentru că parcă eşti absentă.
Distantă şi îndurerată de parcă ai fi murit.
O vorbă atunci, un zâmbet sunt de-ajuns.
Şi mă înveselesc, mă-nveselesc pentru că nu-i adevărat.

16.

Paráfrasis a R. Tagore

En mi cielo al crepúsculo eres como una nube
y tu color y forma son como yo los quiero.
Eres mía, eres mía, mujer de labios dulces,
y viven en tu vida mis infinitos sueños.

La lámpara de mi alma te sonrosa los pies,
el agrio vino mío es más dulce en tus labios:
oh segadora de mi canción de atardecer,
cómo te sienten mía mis sueños solitarios!

Eres mía, eres mía, voy gritando en la brisa
de la tarde, y el viento arrastra mi voz viuda.
Cazadora del fondo de mis ojos, tu robo
estanca como el agua tu mirada nocturna.

En la red de mi música estás presa, amor mío,
y mis redes de música son anchas como el cielo.
Mi alma nace a la orilla de tus ojos de luto.
En tus ojos de luto comienza el país del sueño.

16.

Parafrază după R. Tagore

În cerul meu la asfinţit eşti ca un nor
şi forma şi culoarea ta sunt cum le vreau.
A mea eşti, eşti a mea, femeie cu dulci buze,
şi-n viaţa ta trăiesc visele-mi nesfârşite.

Lumina sufletului meu picioarele îţi scaldă în trandafiriu,
vinul meu acru e mai dulce pe ale tale buze;
secerătoare-a cântecului meu din amurgit,
cum te percep ca fiind a mea visele-mi solitare!

A mea eşti, eşti a mea, strig vântului
de seară, şi vântu-mi poartă glasul văduv.
Tu, vânătoare a adâncimilor din ochii mei, furtul tău
bălteşte precum apa privirea ta nocturnă.

În plasa cântecului meu captivă eşti, iubirea mea,
şi sunt întinse cum e cerul plasele cântecelor mele.
Sufletul meu se naşte la ţărmul ochilor tăi îndoliaţi.
În ochii tăi îndoliaţi tărâmul visului începe.

17.

Pensando, enredando sombras en la profunda soledad.
Tú también estás lejos, ah más lejos que nadie.
Pensando, soltando pájaros, desvaneciendo imágenes,
enterrando lámparas.
Campanario de brumas, qué lejos, allá arriba!
Ahogando lamentos, moliendo esperanzas sombrías,
molinero taciturno,
se te viene de bruces la noche, lejos de la ciudad.

Tu presencia es ajena, extraña a mí como una cosa.
Pienso, camino largamente, mi vida antes de ti.
Mi vida antes de nadie, mi áspera vida.
El grito frente al mar, entre las piedras,
corriendo libre, loco, en el vaho del mar.
La furia triste, el grito, la soledad del mar.
Desbocado, violento, estirado hacia el cielo.

Tú, mujer, qué eras allí, qué raya, qué varilla
de ese abanico inmenso? Estabas lejos como ahora.
Incendio en el bosque! Arde en cruces azules.
Arde, arde, llamea, chispea en árboles de luz.
Se derrumba, crepita. Incendio. Incendio.

17.

Gândind, încâlcind umbre în profunda solitudine.
Tu eşti de asemenea departe, ah mai departe ca oricine.
Gândind, slobozind păsări, alungând imagini,
îngropând felinare.
Clopotniţă de neguri, ce departe, acolo sus!
Înăbuşind bocete, măcinând speranţe sumbre,
morar tăcut,
mergând pe burtă te-ajunge noaptea, departe de oraş.

Prezenţa ta e venetică, străină pentru mine la fel ca un obiect.
Gândesc, merg timp îndelungat, la viaţa mea înainte de tine.
Viaţa mea înainte de nimeni, viaţa mea aspră.
Ţipătul în faţa mării, printre pietre,
alergând liber, nebun, în aburul mării.
Furia tristă, ţipătul, singurătatea mării.
Slobod, violent, alungit spre cer.

Tu, femeie, ce erai acolo, ce lamă, ce vergea
din acest imens evantai? Erai departe ca acum.
Incendiu în pădure! Arde în cruci albastre.
Arde, arde, linge, aruncă scântei în copaci de lumină.
Se prăbuşeşte, trosneşte. Incendiu. Incendiu.

Y mi alma baila herida de virutas de fuego.
Quien llama? Qué silencio poblado de ecos?
Hora de la nostalgia, hora de la alegría, hora de la soledad,
hora mía entre todas!

Bocina en que el viento pasa cantando.
Tanta pasión de llanto anudada a mi cuerpo.
Sacudida de todas las raíces,
asalto de todas las olas!
Rodaba, alegre, triste, interminable, mi alma.

Pensando, enterrando lámparas en la profunda soledad.
Quién eres tú, quién eres?

Şi sufletul meu joacă rănit de strujituri de foc.
Cine bate la uşă? Ce linişte populată de ecouri?
Ceasul nostalgiei, ceasul veseliei, ceasul singurătăţii
ceasul meu între toate ceasurile?
Goarnă prin care trece vântul cântând.
Atâta patimă de lacrimi înnodată de trupul meu.

Zguduire a tuturor rădăcinilor,
asaltul tuturor valurilor!
Se rostogolea, vesel, trist, interminabil, sufletul meu.

Gândind, îngropând felinare în profunda solitudine.
Cine eşti tu, cine eşti?

18.

Aquí te amo.
En los oscuros pinos se desenreda el viento.
Fosforece la luna sobre las aguas errantes.
Andan días iguales persiguiéndose.

Se desciñe la niebla en danzantes figuras.
Una gaviota de plata se descuelga del ocaso.
A veces una vela. Altas, altas, estrellas.

0 la cruz negra de un barco.
Solo.
A veces amanezco, y hasta mi alma está húmeda.
Suena, resuena el mar lejano.
Este es un puerto.
Aquí te amo.

Aquí te amo y en vano te oculta el horizonte.
Te estoy amando aun entra estas frías cosas.
A veces van mis besos en esos barcos graves,
que corren por el mar hacia donde no llegan.

18.

Aici te iubesc.
Prin pinii întunecaţi se descâlceşte vântul.
Fosforescentă-i luna pe apele hoinare.
Zile la fel se urmăresc una pe alta.

Se dezleagă ceaţa-n figuri dănţuitoare.
Un pescăruş de argint se rupe din amurg.
Uneori o lumânare. Sus, sus, stele.

Sau crucea neagră a unei nave.
Singur.
Uneori mă trezesc în zori, şi chiar şi sufletul mi-e umed.
Sună, răsună marea îndepărtată.
Acesta este un port.
Aici te iubesc.

Aici te iubesc şi în zadar te ascunde orizontul.
Încă te mai iubesc printre aceste reci obiecte.
Uneori sărutările mele călătoresc pe aceste nave sobre,
ce aleargă pe mare spre locuri unde nu ajung.

Ya me veo olvidado como estas viejas anclas.
Son más tristes los muelles cuando atraca la tarde.
Se fatiga mi vida inútilmente hambrienta.
Amo lo que no tengo. Estás tú tan distante.

Mi hastío forcejea con los lentos crepúsculos.
Pero la noche llena y comienza a cantarme.
La luna hace girar su rodaje de sueño.

Me miran con tus ojos las estrellas más grandes.
Y como yo te amo, los pinos en el viento,
quieren cantar tu nombre con sus hojas de alambre.

Mă văd de-acum uitat precum aceste ancore bătrâne.
Sunt mai triste cheiurile când acostează înserarea.
Se chinuie-a mea viaţă în zadar înfometată.
Iubesc ce nu am. Eşti aşa de departe.

Plictisul meu se luptă cu-apusurile lente.
Soseşte însă noaptea şi-ncepe să îmi cânte.
Luna pune-n mişcare angrenajul său de vis.

Mă privesc cu ochii tăi stelele cele mari.
Şi cum te iubesc, pinii în bătaia vântului
vor să-ţi cânte numele cu frunzele lor de sârmă.

19.

Niña morena y ágil, el sol que hace las frutas,
el que cuaja los trigos, el que tuerce las algas,
hizo tu cuerpo alegre, tus luminosos ojos
y tu boca que tiene la sonrisa del agua.

Un sol negro y ansioso se te arrolla en las hebras
de la negra melena, cuando estiras los brazos.
Tú juegas con el sol como con un estero
y él te deja en los ojos dos oscuros remansos.

Niña morena y ágil, nada hacia ti me acerca.
Todo de ti me aleja, como del mediodía.
Eres la delirante juventud de la abeja,
la embriaguez de la ola, la fuerza de la espiga.

Mi corazón sombrío te busca, sin embargo,
y amo tu cuerpo alegre, tu voz suelta y delgada.
Mariposa morena, dulce y definitiva
como el trigal y el sol, la amapola y el agua.

19.

Copilă sprintenă şi brună, soarele ce coace fructele,
cel ce împlineşte grâul, cel ce toarce algele,
corpul tău vesel făcut-a, ochii tăi cei luminoşi,
şi gura ta ce are zâmbetul apei.

Un soare negru şi nerăbdător ţi se încolăceşte-n firele
negrelor plete, când braţele-ţi întinzi.
Te joci cu soarele de parcă ar fi o baltă
şi el îţi lasă în priviri doi negri ochi de apă liniştită.

Copilă sprintenă şi brună, nimic de tine nu mă-apropie.
Totul de tine mă îndepărtează, ca de amiază.
Eşti deliranta tinereţe a albinei,
beţia valului, forţa spicului.

Şi totuşi, întristata-mi inimă te caută,
şi îţi iubesc trupul vioi, glasul tău curgător şi diafan.
Fluture brun şi delicat şi pentru totdeauna,
ca soarele şi lanul, ca macul şi ca apa.

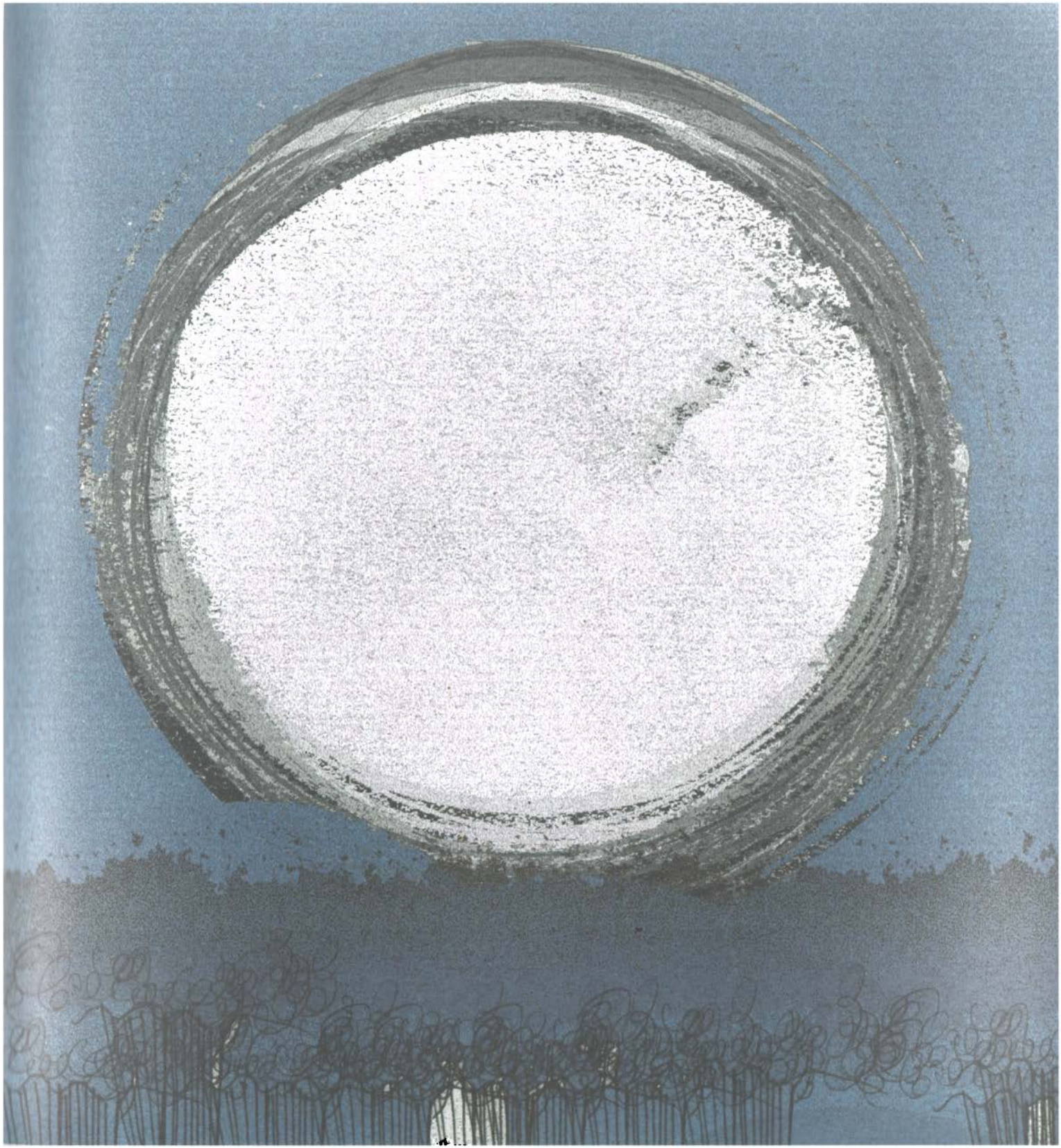

Pot să scriu cele mai triste versuri în noaptea aceasta.

20.

Puedo escribir los versos más tristes esta noche.

Escribir, por ejemplo: „La noche está estrellada,
y tiritan, azules, los astros, a lo lejos.“

El viento de la noche gira en el cielo y canta.

Puedo escribir los versos más tristes esta noche.
Yo la quise, y a veces ella también me quiso.

En las noches como esta la tuve entre mis brazos.
La besé tantas veces bajo el cielo infinito.

Ella me quiso, a veces yo también la quería.
Cómo no haber amado sus grandes ojos fijos.

Puedo escribir los versos más tristes esta noche.
Pensar que no la tengo. Sentir que la he perdido.

Oir la noche inmensa, más inmensa sin ella.
Y el verso cae al alma como al pasto el rocío.

20.

Pot să scriu cele mai triste versuri în noaptea aceasta.

Să scriu, de pildă: „Noaptea e înstelată
şi tremură, albaştri, aştrii, în depărtare“.

Vântul nopţii se învârte în cer şi cântă.

Pot să scriu cele mai triste versuri în noaptea aceasta.
Eu am iubit-o, şi uneori şi ea m-a iubit.

În nopţi ca aceasta am ţinut-o în braţe.
Am sărutat-o de atâtea ori sub cerul nesfârşit.

Ea m-a iubit, uneori şi eu o iubeam.
Cum să nu fi iubit ochii ei mari şi ficşi.

Pot să scriu cele mai triste versuri în noaptea aceasta.
Să mă gândesc că nu o am. Să simt că am pierdut-o.

Să aud noaptea imensă, mai imensă fără ea.
Şi versul cade în suflet, ca roua pe pajişte.

Qué importa que mi amor no pudiera guardarla.
La noche esta estrellada y ella no está conmigo.

Eso es todo. A lo lejos alguien canta. A lo lejos.
Mi alma no se contenta con haberla perdido.

Como para acercarla mi mirada la busca.
Mi corazón la busca, y ella no está conmigo.

La misma noche que hace blanquear los mismos árboles.
Nosotros, los de entonces, ya no somos los mismos.

Ya no la quiero, es cierto, pero cuánto la quise.
Mi voz buscaba el viento para tocar su oído.

De otro. Será de otro. Como antes de mis besos.
Su voz, su cuerpo claro. Sus ojos infinitos.

Ya no la quiero, es cierto, pero tal vez la quiero.
Es tan corto el amor, y es tan largo el olvido.

Porque en noches como esta la tuve entre mis brazos,
mi alma no se contenta con haberla perdido.

Aunque este sea el ultimo dolor que ella me causa,
y estos sean los ultimos versos que yo le escribo.

Ce contează că iubirea mea n-a reuşit s-o păstreze.
Noaptea e înstelată şi ea nu e cu mine.

Asta e tot. În depărtare cântă cineva. În depărtare.
Nu se împacă sufletul cu gândul c-am pierdut-o.

Vrând parcă s-o apropie privirea mea o caută.
Inima mea o caută, şi ea nu e cu mine.

Aceeaşi noapte ce face aceiaşi copaci să înălbească.
Noi, ce de-atunci, nu mai suntem aceiaşi.

N-o mai iubesc, e-adevărat, dar cât am mai iubit-o.
Vocea mea căuta vântul ca să-i ating auzul.

Al altuia. O fi a altuia. Ca înainte de săruturile mele.
Glasul ei, trupul ei alb. Ochii ei nemărginiţi.

N-o mai iubesc, e-adevărat, dar poate o iubesc.
E-aşa de scurtă iubirea, şi aşa de lungă uitarea.

Pentru că în nopţi ca aceasta am ţinut-o în braţe,
Nu se împacă sufletul cu gândul c-am pierdut-o.

Chiar de-o fi aceasta ultima durere pe care mi-o provoacă,
şi de-or fi acestea ultimele versuri pe care i le scriu.

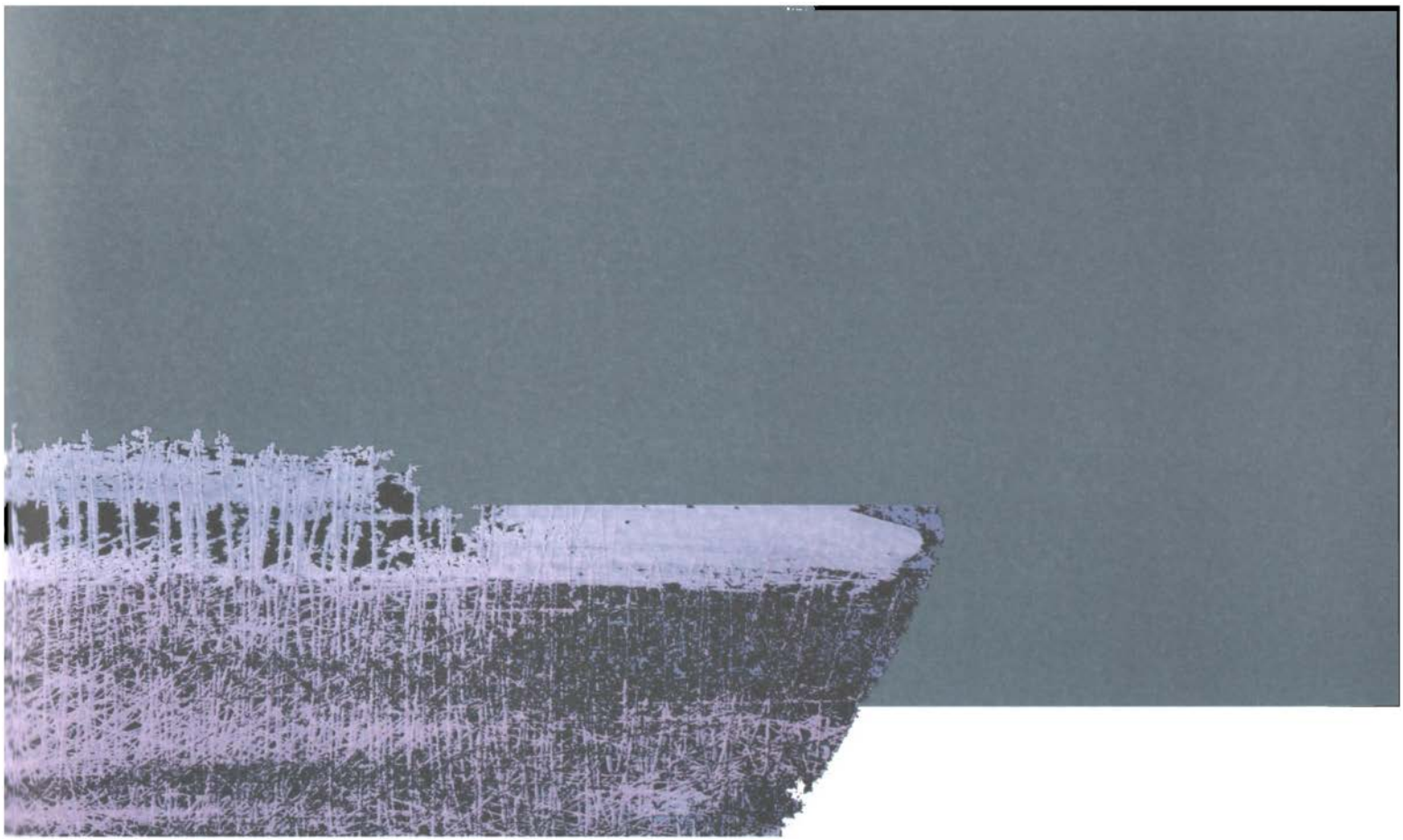

Părăsit asemeni cheiurilor în zori.
Este ceasul plecării, oh părăsitule!

La canción desesperada

Emerge tu recuerdo de la noche en que estoy.
El río anuda al mar su lamento obstinado.

Abandonado como los muelles en el alba.
Es la hora de partir, oh abandonado!

Sobre mi corazón llueven frías corolas.
Oh sentina de escombros, feroz cueva de náufragos!

En ti se acumularon las guerras y los vuelos.
De ti alzaron las alas los pájaros del canto.

Todo te lo tragaste, como la lejanía.
Como el mar, como el tiempo. Todo en ti fue naufragio!

Era la alegre hora del asalto y el beso.
La hora del estupor que ardía como un faro.

Ansiedad de piloto, furia de buzo ciego,
turbia embriaguez de amor, todo en ti fue naufragio!

En la infancia de niebla mi alma alada y herida.
Descubridor perdido, todo en ti fue naufragio!

Cântecul de disperare

Răsare amintirea ta din noaptea unde-s scufundat.
Râul îşi leagă de mare lamentaţia obstinată.

Părăsit asemeni cheiurilor în zori.
Este ceasul plecării, oh părăsitule!

Peste inima mea plouă corole reci.
Oh santină de moloz, cumplită peşteră cu naufragiaţi!

În tine s-au adunat războaiele şi zborurile.
Din tine şi-au înălţat aripile păsările cântului.

Ai înghiţit tot, ca depărtarea.
Ca marea, ca timpul. Totul în tine a fost un naufragiu!

Era ora veselă a asaltului şi a sărutării.
Ora stuporii ce ardea ca un far.

Neliniştea pilotului, furia scafandrului orb,
tulburea beţie a dragostei, totul în tine a fost un naufragiu!

În copilăria de ceaţă sufletul meu înaripat şi rănit.
Pierdute descoperitor, totul în tine a fost un naufragiu!

Te ceñiste al dolor, te agarraste al deseo.
Te tumbó la tristeza, todo en ti fue naufragio!

Hice retroceder la muralla de sombra,
anduve más allá del deseo y del acto.

Oh carne, carne mía, mujer que amé y perdí,
a ti en esta hora húmeda, evoco y hago canto.

Como un vaso albergaste la infinita ternura,
y el infinito olvido te trizó como a un vaso.

Era la negra, negra soledad de las islas,
y allí, mujer de amor, me acogieron tus brazos.

Era la sed y el hambre, y tú fuiste la fruta.
Era el duelo y las ruinas, y tú fuiste el milagro.

Ah mujer, no sé cómo pudiste contenerme
en la tierra de tu alma, y en la cruz de tus brazos!

Mi deseo de ti fue el más terrible y corto,
el más revuelto y ebrio, el más tirante y ávido.

Cementerio de besos, aún hay fuego en tus tumbas,
aún los racimos arden picoteados de pájaros.

Te-ai legat de durere, te-ai agăţat de dorinţă.
Te-a doborât tristeţea, totul în tine a fost un naufragiu!

Am împins înapoi zidul de umbră,
am păşit dincolo de dorinţă şi de faptă.

Oh trup, trup al meu, femeie pe care am iubit-o şi am pierdut-o,
pe tine în ceasu-acesta umed, te chem şi te prefac în cânt.

Ca un pahar tu ai primit nemărginita duioşie,
şi cioburi te-a făcut ca pe-un pahar nemărginta-uitare.

Era neagra, neagra singurătate a insulelor,
şi acolo, femeie de iubire, în braţele tale m-ai primit.

Erau setea şi foamea, şi tu ai fost rodul.
Erau durerea şi ruinele, şi tu ai fost miracolul.

Ah femeie, nu ştiu cum m-ai putut păstra
pe pământul sufletului tău, şi pe crucea braţelor tale!

Dorinţa mea de tine a fost cea mai teribilă şi cea mai scurtă,
cea mai nepotolită şi mai beată, cea mai intensă şi cea mai avidă.

Cimitir de sărutări, încă mai sunt focuri pe mormintele tale,
încă mai ard ciorchinii ciuguliţi de păsări.

Oh la boca mordida, oh los besados miembros,
oh los hambrientos dientes, oh los cuerpos trenzados.

Oh la cópula loca de esperanza y esfuerzo
en que nos anudamos y nos desesperamos.

Y la ternura, leve como el agua y la harina.
Y la palabra apenas comenzada en los labios.

Ese fue mi destino y en él viajó mi anhelo,
y en él cayó mi anhelo, todo en ti fue naufragio!

Oh, sentina de escombros, en ti todo caía,
qué dolor no exprimiste, qué olas no te ahogaron!

De tumbo en tumbo aún llameaste y cantaste.
De pie como un marino en la proa de un barco.

Aún floreciste en cantos, aún rompiste en corrientes.
Oh sentina de escombros, pozo abierto y amargo.

Pálido buzo ciego, desventurado hondero,
descubridor perdido, todo en ti fue naufragio!

Es la hora de partir, la dura y fría hora
que la noche sujeta a todo horario.

Oh gura muşcată, oh sărutatele membre,
oh dinţii înfometaţi, oh trupurile împletite.

Oh copulaţia nebună de speranţă şi efort
în care ne încleştam şi deznădăjduiam.

Şi duioşia, uşoară ca apa şi făina.
Şi cuvântul de-abia-nceput pe buze.

Mi-a fost destinu-acesta, cu el dorinţa mi-a călătorit,
s-a prăbuşit în el dorinţa-mi, totul în tine a fost naufragiu!
Oh santină de moloz, totul cădea-năuntrul tău,
ce durere nu ai vlăguit, ce valuri nu te-au înecat.

Din val în val încă ai pâlpâit şi ai cântat
stând în picioare ca un marinar la prova unei corăbii.

Încă-ai mai înflorit în cânturi, încă-ai mai spart curenţi.
Oh santină de moloz, tu puţ deschis şi-amar.

Palid scafandru orb, nefericit oştean,
pierdute descoperitor, totul în tine a fost naufragiu!

Este ceasul plecării, crudul şi-ngheţatul ceas
pe care noaptea îl supune oricărui orar.

El cinturón ruidoso del mar ciñe la costa.
Surgen frías estrellas, emigran negros pájaros.

Abandonado como los muelles en el alba.
Sólo la sombra trémula se retuerce en mis manos.

Ah más allá de todo. Ah más allá de todo.

Es la hora de partir. Oh abandonado!

Centura zgomotoasă a mării încinge ţărmul.
Se ivesc stele reci, emigrează negre păsări.

Părăsit asemeni cheiurilor în zori.
Doar umbra mi se răsuceşte tremurândă-n mâini.

Ah dincolo de toate. Ah dincolo de toate.

Este ceasul plecării. Oh părăsitule!

Índice

Los veinte poemas

1. [Cuerpo de mujer, blancas colinas, muslos blancos,] 6
2. [En su llama mortal la luz te envuelve.] 8
3. [Ah vastedad de pinos, rumor de olas quebrándose,] 10
4. [Es la mañana llena de tempestad] 12
5. [Para que tú me oigas] 16
6. [Te recuerdo como eras en el último otoño.] 20
7. [Inclinado en las tardes tiro mis tristes redes] 24
8. [Abeja blanca zumbas – ebria de miel –, en mi alma] 26
9. [Ebrio de trementina y largos besos,] 32
10. [Hemos perdido aun este crepúsculo] 34
11. [Casi fuera del cielo ancla entre dos montañas] 36
12. [Para mi corazon basta tu pecho,] 40
13. [He ido marcando con cruces de fuego] 44
14. [Juegas todos los días con la luz del universo.] 48
15. [Me gustas cuando callas porque estás como ausente,] 52
16. [En mi cielo al crepúsculo eres como una nube] 56
17. [Pensando, enredando sombras en la profunda soledad.] 58
18. [Aquí te amo.] 62
19. [Niña morena y ágil, el sol que hace las frutas,] 66
20. [Puedo escribir los versos más tristes esta noche.] 70

La canción desesperada 76

Cuprins

Cele douăzeci de poeme

1. [Trup de femeie, coline albe, albe coapse,] 7
2. [În flacăra-i mortală te-nvăluie lumina.] 9
3. [Ah nesfârşită întindere de pini, zgomot de valuri ce se sparg,] 11
4. [E dimineaţa de furtună plină] 13
5. [Pentru ca tu să mă auzi] 17
6. [Îmi amintesc cum erai tu ultima toamnă.] 21
7. [Încovoiat în asfinţit arunc tristele mele năvoade] 25
8. [Albină albă zumzăi – beată de miere – în sufletul meu] 27
9. [Beat de terebentină şi sărutări prelungi,] 33
10. [Am pierdut şi acest asfinţit.] 35
11. [Aproape în afara cerului ancorează între doi munţi] 37
12. [Pentru inima mea e de-ajuns pieptul tău,] 41
13. [Am însemnat cu cruci de foc] 45
14. [Te joci în fiecare zi cu lumina universului.] 49
15. [Îmi placi când nu vorbeşti pentru că parcă eşti absentă,] 53
16. [În cerul meu la asfinţit eşti ca un nor] 57
17. [Gândind, încâlcind umbre în profunda solitudine.] 59
18. [Aici te iubesc.] 63
19. [Copilă sprintenă şi brună, soarele ce coace fructele,] 67
20. [Pot să scriu cele mai triste versuri în noaptea aceasta.] 71

Cântecul de disperare 77

Coperta: Adrian Păun
DTP: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NERUDA, PABLO
Douăzeci de poeme de dragoste şi un cântec de disperare /
Pablo Neruda ; trad.: Dan Munteanu Colan. - Bucureşti : Vellant, 2011
ISBN 978-973-1984-68-1

I. Munteanu Colan, Dan (trad.)

821.134.2-1=135.1

© Fundación Pablo Neruda, 1924

© 2011 Editura Vellant

Editura Vellant
Splaiul Independenţei, nr. 319 A,
Sector 6, Bucureşti
www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparţin Editurii Vellant.

ISBN 978-973-1984-68-1

Publicat în 1924, când poetul avea 19 ani, volumul **Douăzeci de poeme de iubire şi un cântec de disperare** rămâne cea mai cunoscută şi mai citită scriere a lui Pablo Neruda. Un amestec dulce-amar de exuberanță, pasiune, senzualitate şi dezolare, cartea i-a adus poetului chilian recunoaşterea internațională, situându-l printre cei mai apreciați scriitori ai continentului sud-american.

„Pablo Neruda este cel mai mare poet al secolului XX, în orice limbă."

Gabriel García Márquez

www.vellant.ro

9 789731 984681